

Arrest

nr. 66 046 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 30 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LANDUYT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 11 oktober 2010 het Rijk binnen en diende op 12 oktober 2010 een asielaanvraag in. Op 29 april 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 1 november 1986 te Addis Abeba. U bent van Tigrinya afkomst. Uw ouders hebben eveneens de Eritrese nationaliteit. U bent geboren in Addis Abeba en woonde in Ethiopië sinds uw geboorte tot 1999. U werd samen met uw moeder gedwongen gedeporteerd naar Eritrea in 1999. Uw vader is gestorven toen u slechts één jaar oud was. Hij was ambtenaar in Addis Abeba. Omwille van de deportatie naar Eritrea, maar ook omwille van uw gezondheid, diende u te stoppen met school in Addis Abeba in 1999. U leed aan epilepsie. In Eritrea hebt u nooit school gelopen, noch gewerkt, omdat uw gezondheid het niet toeliet. U woonde

samen met uw moeder in Assab in Eritrea vanaf 1999. Uw ouders waren immers afkomstig van deze stad. In Assab leerde u via uw moeder vrienden kennen die tot de Pinksterkerkgemeenschap behoorden. Ze probeerden u te overtuigen om eveneens tot dit geloof toe te treden. Ze zeiden dat u zou genezen indien ze voor u zouden bidden, en indien u zou geloven in Jezus. Het ging vervolgens inderdaad geleidelijk aan beter met uw gezondheid toen u samen met deze vrienden begon te bidden. U besloot zich daarom in januari 2008 te bekeren tot het Pinkstergeloof. U hield op regelmatige tijdstippen gebedsdiensten met uw vrienden in uw woning. Op 22 augustus 2010 viel de politie echter uw woning binnen toen jullie aan het bidden waren. U en uw drie vrienden werden gearresteerd en meegenomen naar het politiekantoor in Assab. U werd samen met uw vriendin gedurende een maand opgesloten in een cel. U weet niet wat er met uw twee andere vrienden is gebeurd. Op 20 september 2010 werd u vrijgelaten. U diende een document te ondertekenen waarin u verklaarde afstand te doen van uw geloof en u binnen de maand aan te melden om uw militaire dienstplicht te vervullen in het militaire kamp te Sawa. Uw vriendin weigerde dit document te ondertekenen en werd dan ook niet vrijgelaten. U keerde terug naar uw woning en naar uw moeder. Zij besloot hierop een smokkelaar te contacteren die u zou helpen het land te verlaten. Op 28 september 2010 verliet u Assab vergezeld van deze smokkelaar. U ging eerst naar Asmara, waar u een nacht verbleef, om de volgende dag door te reizen naar Tessenei. Ook hier verbleef u een nacht. Vervolgens trok u verder naar Khartoum, Soedan. In Khartoum verbleef u tien dagen in een woning die de smokkelaar geregeld had. Op 11 oktober 2010 verliet u per vliegtuig Soedan om naar België te komen. Op 12 oktober 2010 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U beweert Eritrea ontvlucht te zijn omdat u vreest opnieuw opgesloten te worden omwille van uw geloof en omdat u vreest opgepakt te worden door militairen in het kader van de militaire dienstplicht in Eritrea. Er kan echter **geen geloof** worden gehecht aan **uw verblijf in Assab** en bij uitbreiding aan **uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit** beschikken en dit ondanks het feit dat u een aantal gegevens kan verstrekken met betrekking tot Assab en Eritrea in het algemeen. U gaf tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal aan dat u in Addis Abeba geboren bent, maar dat u in 1999 samen met uw moeder gedwongen gedeporteerd werd naar Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U verklaart dat u zich vervolgens samen met uw moeder vestigde in Assab. U beweert in Assab geleefd te hebben van 1999 tot 28 september 2010, het moment dat u Assab heeft verlaten en besloot Eritrea te ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.5 en p.8). U zou dus meer dan 10 jaar in Assab hebben gewoond, van uw 14 tot uw 25 jaar. Toch komt uw kennis over Assab en over Eritrea in het algemeen ingestudeerd over. U kunt een aantal wijken en pleinen in Assab en enkele dorpen in de buurt van Assab letterlijk opsommen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U verklaart echter de afstand tussen Assab en de grens met Djibouti niet te kunnen inschatten, en u beweert de plaats aan de grensovergang tussen Eritrea en Djibouti niet te kennen, hoewel u op een eerdere vraag over dorpen in de buurt van Assab, een aantal namen van dorpen opsomde, waaronder Rahayta (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Aangezien dit laatste dorp wel degelijk de grensovergang tussen Eritrea en Djibouti betreft (zie informatie in uw administratief dossier), geeft dit aan dat u de dorpen in de buurt van Assab die u kon opsommen, of toch op zijn minst het dorp aan de grensovergang met Djibouti, niet kan situeren wat zoals eerder gezegd een ingestudeerde kennis doet vermoeden. Wanneer u gevraagd wordt of u de weg van Assab naar Asmara kent, antwoordt u eveneens negatief, hoewel u toch beweert via deze weg Eritrea te zijn ontvlucht (zie gehoorverslag CGVS, p.13). En wanneer u tenslotte gevraagd wordt wat de belangrijkste economische activiteiten zijn in Assab, antwoordt u met de wel zeer algemene term 'handel' (zie gehoorverslag CGVS, p.12), en laat u de olieaffinaderij, de haven en de zoutvlakten in en rond Assab onvermeld (zie landeninformatie administratief dossier) hoewel redelijkerwijze toch verwacht mag worden van iemand die meer dan tien jaar in Assab heeft gewoond, op zijn minst hiernaar te verwijzen gezien de economische relevantie van deze plaatsen. Ook de antwoorden op de vragen over Eritrea laten eerder een ingestudeerde indruk na. U kunt weliswaar de zes regio's en de verschillende etnische groepen in Eritrea letterlijk opsommen - wat eigenlijk al merkwaardig is voor iemand die beweert niet veel buiten gekomen te zijn in Eritrea en er geen school te hebben gelopen (zie gehoorverslag CGVS, p. 9, 12)-, doch beweert u in eerste instantie de termen 'zoba' en 'subzoba' niet te kennen, wat redelijkerwijze toch verwacht mag worden van iemand die meer dan tien jaar in Eritrea gewoond heeft, gezien dit een essentieel begrip is in de bestuurlijke indeling van en het dagelijks leven in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Nadien geeft

u in het gehoor aan dat volgens u het begrip 'zoba' hetzelfde betekent als het begrip 'kebele'. Dit laatste is echter ook een Ethiopisch begrip om een lager administratief niveau aan te duiden (zie landeninformatie administratief dossier). Het is bijgevolg bevreemdend dat u de zes regio's in Eritrea kan opsommen, maar dat u niet weet dat deze regio's met de term 'zoba' worden aangeduid wat zoals eerder gezegd een ingestudeerde kennis doet vermoeden. In verband met uw **etnische afkomst** geeft u de indruk de etnische bevolkingsgroepen Tigre en Tigrinya met elkaar te verwarren. Tijdens het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal geeft u aan dat u tot de **Tigre** bevolkingsgroep behoort (zie gehoorverslag CGVS, p.2). U verklaart eveneens dat uw ouders allebei van Tigre afkomst zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Wat later, wanneer u gevraagd wordt welke talen u dan spreekt, antwoordt u dat u Amhaars, Tigrinya en een beetje Engels spreekt (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u dan geen Tigre spreekt, gezien uw afkomst, repliceert u dat u Tigrinya spreekt en geen Tigre. U verklaart dat uw ouders wel een beetje Tigre zouden spreken (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Wanneer u er nog later tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal wordt op gewezen dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat u van Tigrinya afkomst zou zijn en niet van Tigre afkomst zoals u eerder tijdens het gehoor had verklaard, zegt u inderdaad tot de **Tigrinya** bevolkingsgroep te behoren, en dat u de vraag eerder tijdens het gehoor misschien verkeerd begrepen heeft, hoewel u deze vraag toch meermaals en duidelijk werd gesteld (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Op de vraag of uw ouders dan ook van Tigrinya afkomst zijn, antwoordt u positief (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Wanneer u vervolgens opgemerkt wordt dat u eerder vermeld heeft dat uw ouders een beetje Tigre praten, zegt u dat dit inderdaad zo is, maar u weet niet waar ze deze taal dan geleerd zouden hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Het is opmerkelijk dat u deze twee bevolkingsgroepen met elkaar lijkt te verwarren, of dat u althans eerst aangeeft van Tigre afkomst te zijn om dit later bij te stellen door te verklaren dat u toch tot de Tigrinya bevolkingsgroep behoort nadat u herhaaldelijk gevraagd werd wat uw etnische afkomst nu was. 'Tigre' en 'Tigrinya' zijn immers twee duidelijk onderscheiden bevolkingsgroepen in Eritrea, met elk een verschillende taal, zoals u overigens zelf correct aangeeft tijdens het gehoor (zie informatie in uw administratief dossier). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt wel dat er verwarring kan zijn tussen de benamingen 'Tigre' 2 en 'Tigrinya' bij het vertalen van het Amhaars naar het Engels, maar in dit geval kan dit niet ingeroepen worden als mogelijke verklaring van uw 'vergissing' gezien u duidelijk op twee verschillende momenten tijdens hetzelfde gehoor 2 verschillende termen gebruikte en gezien ook verwezen werd naar de talen van de verschillende bevolkingsgroepen waarbij u wel duidelijk het onderscheid kon maken tussen Tigre en Tigrinya (zie verhoorverslag CGVS, p. 3, 4, 10 en 11). Bovendien haalde u nergens aan tijdens het gehoor dat er een taalverwarring was of mogelijk was betreffende deze bevolkingsgroepen, u vermeldde enkel de vraag misschien verkeerd begrepen te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 11), wat echter merkwaardig is aangezien in de initiële vragen betreffende uw etnie door de ondervrager geen gewag werd gemaakt van Tigre of Tigrinya maar hierover open vragen werden gesteld, zowel op het CGVS als op de DVZ. Tenslotte stelt de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd dat Eritrese Tigrinya gewoonlijk naar zichzelf verwijzen als 'Tigrinya', om net het verschil met de Tigre te maken. Het feit dat u op het CGVS initieel de term Tigre gebruikte doet dus verder twijfelen aan uw Eritrese afkomst. Redelijkerwijze mag men trouwens van iemand verwachten die beweert meer dan tien jaar in Eritrea gewoond te hebben, dit duidelijke onderscheid te kennen, en zich niet te 'vergisser' wanneer gevraagd wordt wat zijn etnische afkomst is. Wat de **religieuze context** in Eritrea betreft blijkt u niet te weten dat de Lutheriaanse evangelische kerk één van de vier toegelaten kerken in Eritrea is (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Dit is erg merkwaardig aangezien de Lutheriaanse kerk als evangelische kerk het dichtst aanleunt bij de pinksterkerken, waarvan u zelf beweert lid te zijn. Bovendien blijkt u de huidige patriarch van de Eritrese orthodoxe kerk, Abune Dioskoros, noch zijn voorganger Abune Antonios, te kennen. Wanneer u immers gevraagd wordt wie de huidige patriarch is van de Eritrese orthodoxe kerk, kan u enkel de naam Abune Philipios geven die de eerste patriarch van de orthodoxe kerk in Eritrea was (zie gehoorverslag CGVS, p.11 en zie landeninformatie, administratief dossier). Dit is opmerkelijk omdat u enerzijds zelf aangeeft tijdens het gehoor lid te zijn geweest van de orthodoxe kerk, voordat u lid bent geworden van de pinksterkerken, en anderzijds omdat de voorganger van de huidige patriarch, Abune Antonios, die u niet blijkt te kennen, in 2006 uit zijn functies werd ontszet nadat hij de overheid had bekritiseerd omwille van de vervolging van evangelische minderheidskerken (zie landeninformatie, administratief dossier). Van leden van een pinksterkerk in Eritrea, ook al beweert u slechts lid te zijn geworden in 2008, kan verwacht worden op de hoogte te zijn van dermate belangrijke gebeurtenissen, zeker gezien het feit u beweert lid geweest te zijn van de orthodoxe kerk in Eritrea, voordat u zich bekeerd had tot het pinkstergeloof. In verband met de **deportatie** van u en uw moeder **uit Ethiopië** kunnen bovendien nog enkele opmerkingen gemaakt worden. U beweert dat u en uw moeder

in 1999 gedwongen gedeporteerd werden vanuit Ethiopië naar Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U beweert zich niets meer te herinneren van deze deportatie (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U verklaart eveneens dat u op het moment van de deportatie de leeftijd van veertien jaar had (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Later tijdens het gehoor vermeldt u wel dat jullie met de bus naar Eritrea gebracht werden, en dat ze u en uw moeder in uw woning in Ethiopië kwamen oppikken (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U beweert niet veel Eritreërs te hebben gekend in Addis Abeba, maar verklaart wel dat er veel Eritreërs op de bus zaten die jullie naar Ethiopië bracht (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U verklaart echter geen Eritreërs in Assab te kennen die ook gedeporteerd werden vanuit Ethiopië. Gezien deze gedwongen deportatie een dermate ingrijpende betekenis moet gehad hebben in uw leven en dat van uw moeder, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u meer concrete info over deze gebeurtenis kan geven. Het is ook vreemd dat u later nooit bij uw moeder zou geïnformeerd hebben waarom jullie Ethiopië dienden te verlaten in 1999, gezien de impact van deze gebeurtenis op jullie leven. Wanneer u dan nogmaals gevraagd wordt of u zich herinnert of er een oorlog tussen Ethiopië en Eritrea was op het moment van de gedwongen deportatie van u en uw moeder in 1999, zegt u dat u zich dat niet herinnert. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt wanneer er dan een grensconflict tussen beide landen heeft plaatsgevonden, verklaart u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Het is verwonderlijk dat u het antwoord schuldig moet blijven op deze vragen. De meeste gedwongen deportaties van Eritreërs in Ethiopië naar Eritrea vonden immers plaats in de jaren 1998, 1999 en 2000 tijdens het grensconflict tussen Ethiopië en Eritrea (zie landeninformatie, administratief dossier). Het is daarom opmerkelijk dat u, indirect slachtoffer zijnde van het grensconflict tussen Eritrea en Ethiopië, niet op de hoogte bent van dit conflict of het althans niet kan situeren in de tijd. **Daarenboven** weet u eveneens niet wanneer uw ouders, voor uw geboorte, vanuit Assab naar Ethiopië zijn verhuisd en waarom zij dit deden (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Ook wat dit betreft is het vreemd dat u hierover nooit met uw ouders gesproken zou hebben. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u beweerde nationaliteit verder ondermijnd. **Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Assab, en bij uitbreiding aan uw bewering als zou u over de Eritrese 3 nationaliteit beschikken. Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen in Assab, die hieruit voortvloeiden, eveneens in het gedrang. Bovendien kunnen betreffende uw beweerde problemen in Assab nog enkele bemerkingen gemaakt worden die de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnen. Zo** kunnen er een aantal opmerkingen gemaakt worden betreffende uw bekering tot het Pinkstergeloof. U beweert zich bekeerd te hebben tot het Pinkstergeloof op 20 januari 2008 (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U verklaart kennis gemaakt te hebben met dit geloof via vrienden van uw moeder, die voor u wilden bidden, opdat het beter zou gaan met uw gezondheid (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Toen u merkte dat het inderdaad veel beter ging met uw gezondheid, besloot u om zich te bekeren tot het Pinkstergeloof (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U weet echter niet of er een grote Pinkstergemeenschap in Assab aanwezig is, maar verklaart wel dat er veel leden van de Pinkstergemeenschap in uw buurt woonden (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Toch beweert u, behalve uw drie vrienden die samen met u gearresteerd werden, geen andere mede-gelovigen te kennen (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Wat later tijdens het gehoor verklaart u dat uw drie vrienden nog naar school gingen, en dus nog minderjarig waren (zie gehoorverslag CGVS, p.15), wat het trouwens niet echt aannemelijk maakt dat het vrienden van uw moeder waren en dat u hen zo had leren kennen zoals u eerder verklaarde (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of hun ouders niet tot de Pinksterkerk behoorden, antwoordt u positief (zie gehoorverslag CGVS, p.15), maar dat zij de gebedsdiensten van jullie vieren nooit bijwoonden, zelfs niet in hun eigen woning. U kent ook geen priesters of vooraanstaande personen van uw kerk in Assab (zie gehoorverslag CGVS, p.15), en kent eveneens geen andere Pinksterkerken in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.15). U heeft ook geen idee waarom de politie uw woning binnenviel, of wie aan de politie verteld zou hebben dat jullie gebedsdiensten hielden in uw woning (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Gezien u tijdens het gehoor enigszins kan overtuigen wat uw Pinkstergeloof zelf betreft, maar veel minder overtuigend overkomt wat de Pinksterkerk en -gemeenschap in Assab betreft, wordt uw geloof zelf hier nu niet in twijfel getrokken, maar wel zoals reeds hierboven uw verblijf in Assab en aldus uw lidmaatschap van de Pinkstergemeenschap in deze stad. **Voorts** legt u vage verklaringen af over de **militaire dienstplicht** die u vreest. U beweert wel dat u drie jaar geleden opgeroepen werd voor de verplichte militaire dienst, maar dat u vrijgesteld werd omwille van uw gezondheid en omdat u een medisch attest had (zie gehoorverslag CGVS, p.16). U beweert zelf naar de lokale administratie te zijn geweest met het medisch certificaat, en er vervolgens niets meer van gehoord te hebben. Dit is opmerkelijk gezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat vrijstelling om medische redenen enkel kan

bekomen worden mits een gezondheidsattest dat uitgevaardigd wordt door een medisch panel in Sawa - waarvan u tijdens het gehoor beweert nog nooit gehoord te hebben voor dat u het document ondertekende net voor uw vrijlating in 2010 (zie gehoorverslag CGVS, p.17) - of mits een beoordeling van de gezondheidstoestand door militaire gouverneurs en hun staf zelf (zie landeninformatie, administratief dossier). Een andere mogelijkheid is dat men deze vrijstellingsdocumenten zou kunnen verkrijgen tegen betaling en dus via corruptie (zie landeninformatie, administratief dossier). Het is bijgevolg bevreemdend en niet aannemelijk dat u met een gewoon medisch attest naar de lokale administratie zou zijn gegaan en op die manier een vrijstelling om medische redenen zou hebben gekregen. Ook deze vaststellingen bevestigen de ernstige twijfels betreffende de geloofwaardigheid van uw Eritrese afkomst. Bovendien kent u geen personen die opgeroepen of opgepakt zouden zijn voor de militaire dienst (zie gehoorverslag CGVS, p.17) hoewel de Eritrese samenleving getekend wordt door massale gedwongen rekrutering van jongeren voor de dienstplicht (zie landeninformatie, administratief dossier). Ook is uw kennis over de militaire dienstplicht in Eritrea onbestaand, zoals u zelf aangeeft tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.17). U weet niet hoe lang de militaire dienstplicht zou duren, en geeft zelfs toe nooit van het militaire kamp Sawa, een nochtans gekend opleidingskamp in Eritrea (zie informatie in uw dossier), gehoord te hebben voordat u het document moest ondertekenen dat de aanleiding vormde voor uw vrijlating, en waarin u aangaf zich binnen de maand te komen aanmelden voor de militaire opleiding te Sawa (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Het is opmerkelijk dat u een militaire dienstplicht vreest waar uzelf blijkbaar niets over weet en niets over kan vertellen. Dat u niets kan vertellen over deze dienstplicht is des te opmerkelijker aangezien u verklaart meer dan 10 jaar in Eritrea te hebben gewoond, en gezien het belang van deze dienstplicht in het leven van Eritrese jongeren, en de impact ervan op hun leven. Uw verklaringen betreffende de militaire dienstplicht zijn dan ook niet overtuigend, wat opnieuw uw Eritrese afkomst onaannemelijk maakt. **Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verblijf in Assab, en bij uitbreiding aan uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken. Het feit dat u Tigrinya zou spreken doet niets af aan deze conclusie aangezien deze taal ook in Ethiopië wordt gesproken (zie informatie in uw administratief dossier). Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde religieuze problemen die hier het gevolg van zouden zijn geweest.** 4 U legt tenslotte geen documenten voor ter bevestiging van uw identiteit, noch van uw nationaliteit. U legt wel enkele internetartikelen voor op het Commissariaat-generaal die de algemene situatie toelichten van de godsdiensten die niet toegelaten zijn in Eritrea en de manier waarop de leden van deze kerken behandeld worden. Eén artikel handelt specifiek over de behandeling van Christenen door de Eritrese overheid in Assab. Aangezien in geen van deze documenten uw naam voorkomt, en deze documenten geen betrekking hebben op uw persoonlijke situatie, maar enkel de algemene situatie in Eritrea beschrijven, veranderen ze niets aan bovenstaande vaststellingen, met name dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verblijf in Assab, en bij uitbreiding aan uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken. **Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.** **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster roept in een eerste en enige middel de *“Schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur”* in en meent *“Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen”*.

2.3. De Raad benadrukt dat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State onder ‘middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop de rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. Het volstaat dan ook geenszins om de schending in te roepen van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* zonder nader te specificeren welk beginsel van behoorlijk bestuur geschonden werd, en op welke wijze. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.2. Verzoekster is geboren in Ethiopië en had aldus de Ethiopische nationaliteit. Indien verzoeksters nationaliteit gewijzigd werd dan dient ze dit te kunnen aantonen. Verzoekster is bovendien geheel onwetend inzake haar deportatie uit Ethiopië naar Eritrea. Verzoekster kan bezwaarlijk worden bijgetreden waar zij argumenteert *“zich niets meer te herinneren van deze deportatie”* en dat zij *“haar moeder daar nooit over gesproken”* heeft. Het is immers redelijk te verwachten dat voor zover verzoekster als 13-jarige werd gedeporteerd naar Eritrea, zij zich een dergelijke ingrijpende gebeurtenis, die manifest afwijkt op de alledaagsheid en van determinerende invloed is geweest op verzoeksters verdere leven, levendig kan herinneren zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Dat het gezin dergelijke gebeurtenis onbesproken laat, is geheel ongeloofwaardig. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk Ethiopië verlaten te hebben.

3.3. Volledigheidshalve en aangezien verzoeksters asielrelaas is gesteund op haar Eritrese nationaliteit en haar verblijf in Eritrea kan verwacht worden dat verzoekster dit kan staven. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster heeft geen enkel document neergelegd ter adstructie van haar voorgehouden identiteit. Verzoekster verklaarde dat zij haar identiteitskaart *“in de gevangenis gelaten”* heeft (gehoorverslag CGVS, p.5) maar legt geen ander identiteitsbewijs voor temeer nu zij niet aannemelijk maakt illegaal naar Europa te zijn gereisd en dus niet geloofwaardig is dat ze zonder de nodige authentieke documenten reisde. Verzoekster legt geen vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel neer waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoekster blijft bij loutere beweringen terwijl indien ze *“met de landcruiser”* tot in Khartoum reisde en vervolgens met het vliegtuig *“met een vals paspoort”* en *“vergezeld door een smokkelaar”* naar België (gehoorverslag CGVS, p.5) kan verwacht worden dat ze dit nauwgezet en doorleefd toelicht. Dit is niet het geval.

3.4. Verzoekster staat evenmin haar asielrelaas. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster enkel algemene “internetartikelen” neerlegde die in casu echter niet dienstig zijn en slechts algemene informatie geven die geen betrekking heeft op verzoekster zelf. Het volstaat immers geenszins te verwijzen de algemene situatie in het land van herkomst en algemene informatie dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480)

3.5. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Verzoeksters beweerde Eritrese afkomst kan echter evenmin blijken uit haar verklaringen. Het volstaat immers niet “*Assab en Eritrea in het algemeen*” te benoemen, maar verzoekster dient bij gebrek aan identiteitsdocumenten deze kennis te hebben die aannemelijk maakt dat ze effectief uit Eritrea komt. Verzoekster toont niet aan dat haar “(ziekte)toestand” haar belemmert kennis te hebben van haar eigen leefwereld en directe omgeving. In tegendeel veronderstelt dit verzorging en aldus contact met de medische wereld. Uit het CGVS-verhoor blijkt dat verzoekster een aantal namen van verder afgelegen dorpen of steden opnoemt die niet in haar leefwereld voorkomen en dus ingestudeerd moeten worden aangezien ze deze gemeenten niet kan kaderen. Voorts kende verzoekster als volwassen vrouw die tien jaar in Eritrea woonde, de voornaamste handelsactiviteiten in haar stadje niet terwijl deze duidelijk zichtbaar zijn (olierafinaderij, haven, zoutvlakten). Dit wijst er ontegensprekelijk op dat verzoeker nooit in Assab gewoond heeft. Bovendien bleek verzoekster onbekend met een aantal elementaire gegevens uit de Eritrese samenleving en verwarde deze met gelijkaardige gegevens uit de Ethiopische samenleving (lagere administratieve diensten). Het feit dat verzoekster al dan niet veel naar buiten kwam –in zoverre dit gegeven al relevant is bij een verblijf van tien jaar in een land- kan haar niet beletten bekend te zijn met haar eigen etnie en deze uit haar omgeving. Ten slotte is geheel onaanvaardbaar dat verzoekster haar eigen etnie niet kent en zich vergist in de taal die door deze volksgroep wordt gesproken. Dat verzoekster de etnische bevolkingsgroepen Tigre en Tigrinya met elkaar verwart kan er slechts op wijzen dat ze in haar persoonlijke omgeving niet geconfronteerd werd met deze etnische groepen of dat ze opgroeide in een omgeving waar deze etnische identificatie niet aan de orde was terwijl dit duidelijk wel het geval is in de Eritrese maatschappij (zie CGVS-verhoor en informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Ten slotte geeft verzoekster zelf aan dat ze op de eerste plaats het Amhaars spreekt in essentie, een Ethiopische taal. Er kan dan ook bezwaarlijk enig geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerde Eritrese nationaliteit.

3.6. Verzoeksters asielmotieven worden verder onderuitgehaald door haar onwetendheid inzake de Pinksterkerk in Eritrea. Waar verzoekster in het verzoekschrift haar geloofsovertuiging minimaliseert stelt de Raad vast dat dit strijdig is met de weloverwogen, langdurige en doorgedreven overtuiging die zij voorhiel ter verhoor op het Commissariaat-generaal. Verzoekster kan evenmin haar onwetendheid inzake de militaire dienstplicht verklaren en beperkt zich verder tot het louter herhalen van haar voorgehouden vluchtrelaas. Als dusdanig wordt er echter géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.7. De door de commissaris-generaal correct en uitvoerig weergegeven vaagheden en onwetendheden raken de kern van het relaas, zijn pertinent en opvallend talrijk, en verzoekster biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten. Verzoeksters voorgehouden Eritrese nationaliteit komt bedrieglijk voor. De voorgehouden problemen in Eritrea omwille van haar religie hebben dan ook geen objectieve grond.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent minstens in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster brengt geen argumenten aan voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Voor zover verzoekster zich aldus voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus maakt zij derhalve evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet, aannemelijk.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK